

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkning p. 4.5.2.

Til § 208 b

Det foreslås i *stk. 1*, at fordringshavere og andre kreditorer, der ikke anmelder deres fordring rettidigt, mister retten til dækning af fordringen, når gældssanerings sagen er endelig og afsluttet med kendelse om gældssanering. Sluttes gældssanerings sagen, uden at skyldneren får en gældssanering, har det således ingen retsvirkning, at en fordringshaver ikke har anmeldt sin fordring rettidigt.

Som udgangspunkt prækluderes alle uanmeldte fordringer uanset disses karakter, og uanset om de er forfaldne. Dog er visse typer af fordringer på grund af deres karakter friholdt fra præklusion, jf. *stk. 2*. Det foreslås, at pantefordringer friholdes fra præklusion, i det omfang pantet strækker til, idet fordringer sikret ved pant alene omfattes af en kendelse om gældssanering, i det omfang pantet ikke strækker til, jf. konkurslovens § 199, stk. 2 (som ikke ændres).

Det er i retspraksis antaget, at et krav i anledning af lån mod lønfor skrivning, jf. tjenestemandslovens § 57, må anses for omfattet af konkurslovens § 199, stk. 2, jf. herved Østre Landsrets kendelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1991, side 49. Det samme gælder for krav i anledning af et beboerindskudslån efter lov om individuel boligstøtte §§ 56-57, jf. Østre Landsrets kendelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1998, side 353. Om disse fordringer gælder, at de ikke er omfattet af noget offentligt register, og skifterettens medhjælper vil derfor ikke umiddelbart kunne konstatere fordringernes eksistens, medmindre skyldneren oplyser herom. Medhjælperen må derfor undersøge, om der eksisterer sikrede fordringer af denne karakter, hvis de konkrete omstændigheder tyder på det.

Det samme gælder for fordringer sikret ved ejendomsforbehold. Er skyldneren forbruger, har den, der har solgt en genstand med ejendomsforbehold, dog i almindelighed ikke krav på betaling af yderligere beløb, hvis genstanden tages tilbage, jf. kreditaftalelovens § 41, stk. 1, hvorefter en kreditgiver kun har krav på betaling af et overskydende beløb, hvis det solgtes værdi ved tilbagetagelsen er mindre end kreditgivers tilgodehavende, i det omfang særlige omstændigheder taler derfor, herunder navnlig hvis forbrugeren har udvist forsømmelighed ved brugen eller opbevaringen af det købte eller har lagt hindringer i vejen for tilbagetagsforretningen.

En fordring, der er sikret ved pant, vil som nævnt efter konkurslovens § 199, stk. 2, 1. pkt., ikke være omfattet af en gældssanering i det omfang, pantet

strækker til. Panthaverne bindes derimod af kendelsen for så vidt angår den del af deres personlige fordring mod skyldneren, som ikke til sin tid måtte blive dækket af pantet, jf. § 199, stk. 2, 2. pkt. Dette indebærer, at en fordringshaver først, når pantet realiseres, vil vide, om der bliver en restfordring at anmelde i gældssanerings sagen.

Forslaget indebærer, at den panthaver, der ikke mener at have (fuld) dækning for den fordring, der er sikret ved pantet, må anmelde den personlige fordring inden fristen på 8 uger i *stk. 2*. I denne situation vil fordringshaveren i givet fald have krav på at få dækket den udækkede del af sin fordring med den procent, hvortil de øvrige fordringer er nedsat i gældssanerings sagen. Dette gælder, selv om restkravet først gøres gældende flere år efter kendelsen om gældssanering eller efter udløbet af afdragsperioden. Har pant-haveren ikke anmeldt den personlige fordring inden den angivne frist, vil panthaveren ikke kunne kræve gældssaneringsdividende af restfordringen, hvis det senere konstateres, at pantets værdi ikke kan dække fordringen.

Anmeldelse af den personlige fordring i denne situation medfører ikke, at der under gældssanerings sagen skal afsættes eventualdividende til den mulige restfordring, dvs. den del af fordringen, der ikke kan dækkes af pantets værdi. Anmeldelsen er således alene en betingelse for, at fordringshaveren senere kan gøre restkravet gældende, hvis det viser sig, at pantets værdi ikke strækker til dækning af fordringen.

Det foreslås endvidere efter *stk. 3*, at dækning af en fordring, der er anmeldt som betinget, bortfalder, når sagen er sluttet med afgørelse om gældssanering, jf. konkurslovens § 218, stk. 1 (som ikke ændres), såfremt betingelsen ikke er indtrådt på det tidspunkt, hvor der afsiges kendelse om gældssanering. Betingede fordringer vil navnlig være kautions- og garantiforpligtelser, men bestemmelsen finder også anvendelse på andre typer af fordringer med disse karakteristika.

Er f.eks. en kautionsforpligtelse anmeldt i gældssaneringen inden anmeldelsesfristens udløb, vil en fordring, der udspringer heraf, således alene kunne gøres gældende, hvis den aktualiseres og anmeldes i sagen, *inden* der afsiges kendelse om gældssanering. Aktualiseres fordringen i perioden mellem det tidspunkt, hvor der afsiges kendelse om gældssanering, og udløbet af kærefristen, jf. konkurslovens § 218, stk. 1, vil fordringen ikke kunne gøres gældende. Dette gælder også, hvis kendelsen om gældssanering bliver stadfæstet efter kære.

Bestemmelsens *stk. 4* vedrører den situation, at kendelsen om gældssanering enten ophæves efter kon-